

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Păstor. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, Păstorul Cel de sus.

E zi de praznic sfânt, e ziua crucii, sărbătorită bisericește, și a rămas ea praznic bisericesc când crucea pe care M-a răstignit poporul iudeu a fost scoasă din pământ și pusă pe masă spre mărturie Mie între oameni, ca să creadă cei mari și cei mici că a venit Domnul din cer pe pământ și că a biruit moartea prin cruce dacă oamenii L-au dat la moarte, și totul prin cruce se biruiește, tot ce este de biruit. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, așezăm în carte învățătură pentru purtarea crucii. Hai, fiilor, să așezăm pe pământ cuvântul Meu de câte ori el vine și bate ca să grăiască Domnul, căci toate se lucrează prin cuvânt rostit, și așa a lucrat de la început Dumnezeu. O, nu în zadar v-am pregătit Eu să-Mi fiți voi popor acum, la sfârșit de timp, ci ca să am loc pregătit și credință să am în voi apoi, ca să vin să-Mi las pe pământ cuvântul Meu cel de azi, măi fiilor. Când Eu vin și las învățătură pe masă la voi, nu numai pentru voi fac această iubire, ci pentru tot pământul, pentru tot omul căruia îi este dat de la Dumnezeu să Mă găsească aici și să Mă ia în el și să-Mi dea ascultare apoi pentru viața sa, ca să-l pot face pe om, să-l fac Dumnezeu prin har, prin cuvântul Meu să-l fac, o, fiilor.

O, e multă neputința de pe pământ a oamenilor. Sunt bolnavi în fel și chip oamenii, dar cea mai nemiloasă boală este cea pe care omul o lasă să stea peste el din pricina nepăsării de suflet, boala necredinței, o boală a oamenilor, căci omul care nu are credință sau care își pierde credința este mai de plâns decât animalul care are de stăpân pe om.

Plângea cuvântul Meu, plângea Duhul Meu prin prooroci și spunea despre poporul Meu Israel: *«Boul își cunoaște stăpânul, și asinul ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă mai cunoaște, poporul Meu nu Mă înțelege, căci a părăsit pe Domnul, L-a tăgăduit și I-a întors spatele, căci capul lor este bolnav, și inima lor bolește, și din creștet până-n tălpi nu-i nimic sănătos»*. Am pus poporului Meu numele de Israel. Popor care vede pe Dumnezeu, așa l-am numit pe el, iar el s-a lăsat spre necredință și s-a îmbolnăvit de ea și i-am spus că animalele nu sunt bolnave ca el, și iată, necredința este o boală a oamenilor.

Omul care nu mănâncă de la Dumnezeu nu are pe Domnul în el. I-am spus omului că el nu se hrănește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, iar el a ales să nu mănânce de la Dumnezeu, să nu se facă Dumnezeu prin har și să stea la masă cu Domnul, ci a ales să rămână bolnav.

O, măi poporul Meu, o, fiilor, v-am povățuit mereu pe voi să stați sub cruce și v-am îndemnat să nu tăiați din cruce, fiilor. Cum poate omul să-și taie din cruce? El își taie mereu din cruce, dar nu știe cum vine aceasta. O, fiilor, numai cel vinovat este sub cruce. Cel ce taie din cruce este cel ce nu-și cunoaște și nu-și recunoaște vina, ci se scutură de ea mereu și spune că nu are vină, și s-a făcut aceasta deprindere la om. Atunci el taie din cruce în numele dreptății, zice el, și zice așa de dorul de a fi știut drept, de rușinea de a fi nedrept, și unul ca acela se rușinează cu purtarea crucii și nu seamănă cu Domnul, cu Cel ce n-a spus nimănui niciodată că nu este vinovat, că n-a făcut așa cum a fost învinuit de cei ce apoi L-au pus sub cruce, și apoi pe ea răstignit.

O, M-am lăsat sub cruce, și pe cruce apoi ca să-i arăt omului să semene cu Mine cu viața lui, mai ales că omul este și vinovat. O, niciodată omule, n-ar fi să te ascunzi de vina ta sau de cea pusă peste tine și să te scuturi de ea când cineva vede la tine vină sau îți spune despre ea. Tu ești om, și tot te scuturi de vină, iar Eu am fost Dumnezeu și am intrat sub vină și nu M-am scuturat de ea în fața nimănui, ci am purtat tot ce a venit spre Mine să port și să pot, și am putut să-Mi însușesc vina care Mi-a fost pusă, iar prin răbdare am biruit moartea cea pentru vină și eram Cel

nevinovat, căci eram din cer, nu din lumea aceasta eram, și n-aveam nimic în ea și nici ea în Mine.

Iată, omul n-are smerenie, căci are trufie și se trufește cu el însuși înaintea altui om, și de aceea se scutură de vină, și s-a deprins să facă mereu, mereu așa. O, dacă omul ar vrea să fie ca Mine s-ar bucura în umilință și ar căuta să fie purtător de vină și să fie umilit prin ea. O, numai pentru Domnul este umilința și aplecarea, căci ca să nu fie omul bolnav de necredință ar trebui să-i placă și lui să poarte vină și să creadă în Dumnezeu pentru că este vinovat înaintea Sa și să aibă nevoie de doctor pentru necredința lui, pentru neumilința cu care-și scutură mereu vina ca unul căruia îi este rușine să fie vinovat. Dar omul este vinovat în toată clipa în fel și chip, și dacă nu mănâncă de la Dumnezeu nu se face bine, nu este curățat de vina sa, și trebuie omul să știe de la Dumnezeu toate acestea și să nu se deprindă să-și taie din cruce, căci crucea este o taină mare, și trebuie omul să sărute pământul și cerul, căci cerul se atinge de pământ, iar pământul se atinge de cer prin trupul omului care are suflet viu și mișcare între pământ și cer.

O, poporul Meu, o, fii ai cuvântului Meu de peste voi, căutați mereu cu dulce să viețuiți. Duceți viață dulce, fiilor. Viața dulce este cea plină de umilință în inimă și în faptă, în grăire și în purtare, în petrecere cu Domnul pe pământ, iar viața amară este cu tulburări, cu încordări, cu apăsări, cu lipsa lui Dumnezeu dintre oameni, și acestea toate vin de la lipsa umilinței și a căldurii inimii și a purtării crucii, purtare care nu l-ar lăsa pe om să se ascundă și să se scuture de vină cu graiul gurii lui.

O, nu tăiați din cruce, fiilor! Nu căutați în dureri mângâieri, ci doar răbdare și iubire de Dumnezeu, că iată ce pătesc cei ce umblă după mângâieri căutând așa în încercări ale vieții! Mângâierile îi aduc omului dor de bucurii neziditoare, milă dăunătoare deoparte și de alta și depărtare de Dumnezeu apoi și dor de păcat apoi. În dureri și în încercări mici sau mari, luați numai de la Mine întărire și răbdare și cuminenie și înțelepciune prin dureri, căci durerile îl zidesc, nu mângâierile îl zidesc pe om, și vă învăț pe voi toate acestea ca să audă toți oamenii de pe pământ învățătura Mea de peste voi și să ia din ea, măi fiilor, și să știe că durerile, nu mângâierile îi aduc omului bucurii, ba mai mult de atât, mângâierile îl strică pe om, iar durerile îl cumințesc. Mângâierile îl fac pe om să uite de Domnul și să alunece spre slăbiciuni și să se lase înșelat de ele chiar în vremea clipelor grele, și-și pierde atunci mintea cel ce caută pentru dureri mângâieri. Dar Eu, Domnul, îl las atunci pe om pe mâna mângâierilor căutate de el și Mă depărtez cu ajutorul Meu, așa cum și omul se depărtează de Domnul și se alătură cu omul în vreme de ispită.

O, oameni de pe pământ, bolnavi sau nu de boala necredinței, pe care numai oamenii o au, iată ce vă spun Eu, Domnul, în zi de praznic pentru crucea Mea: vă spun că Dumnezeu rabdă și că omul nu rabdă, și ar trebui omul să rabde, nu Dumnezeu, căci Dumnezeu îl rabdă pe cel ce nu rabdă, îl rabdă îndelung. O, de ce nu rabdă omul? Și dacă nu rabdă, ce face? Iată, omul nu-și poartă vina și răbdarea cea pentru ea. El se scutură de vină înaintea celorlalți pentru că nu vrea să-și rabde vina, și nu este cinstit să facă așa, să facă nedreptate lui Dumnezeu, să-L pună pe Domnul să rabde pe urma vinei lui. Cum adică rabdă Domnul în locul omului? O, rabdă Domnul sâcul cel de la diavol, rabdă Domnul mereu bucuria diavolului împotriva Lui și a omului, căci diavolul îl biruiește mereu pe om și se duce apoi la Domnul ca să-I arate ce face omul și să-și ia partea ce i se cuvine din lupta cea împotriva omului, căci omul se lasă biruit și îi este rușine apoi să recunoască ce a făcut, ba chiar se dezvinovățește mereu și s-a deprins așa, s-a deprins să se scuture de vină, să-și ierte mereu vina și să n-o ia asupra sa înaintea semenilor lui, dar Eu nu M-am purtat așa, Eu nu M-am scuturat, Eu n-am zis: n-am făcut.

O, oameni de pe pământ, învățați de la Mine că Eu am stat sub vină și n-am zis: nu sunt vinovat. Ba M-am lăsat sub vină în locul celor vinovați. O, învățați purtarea crucii, și vă veți vindeca de necredință, căci necredința este o părere și piere ca și omul necredincios, dar credința este putere și este cruce purtată, și aceasta aduce omului salvare și biruință pentru viață și pentru vecii apoi. Amin.

O, poporul Meu, popor cu cruce ca și Domnul tău, apleacă-te ca un vinovat, fiule, apleacă-te mereu, că și Eu M-am aplecat. O, apleacă-te și stai aplecat și stai îngenuncheat față de vină, că nu e om mai înălțat ca și cel îngenuncheat, ca și cel ce poartă cruce. Omul este vinovat, iar crucea și greul ei este purtarea și curățirea păcatelor lui și umilința de bunăvoie, umilința, care îl eliberează pe om de vina lui.

O, fiilor, fiți umiliți unul înaintea celuilalt! Fiți așa mereu și duceți viață dulce prin umilință, căci cine n-are umilință este despărțit de Domnul, dar voi sunteți poporul Meu, măi fiilor, și vin la voi și vă hrănesc din cer și vă dau din gura Mea cuvânt ca să fiți vii, ca să fiți, măi fiilor.

Purtarea crucii sfinte este învățătura Mea de azi. Să ia din ea toți cei ce voiesc să vină după Mine și să fie ca Mine și ca voi, o, fiilor. Amin.

Ne vom întoarce acum în carte ca să așezăm în ea cuvântul Meu care a stat și stă în Mine încă de acum două săptămâni pregătit ca să fie pus în carte și ca să începem cu el anul creștinesc așa cum omul nu mai știe, nu mai știe ca sfinții omul.

O, pace vouă, fiilor! Fiți treji, stați înaintea Mea, fiți atenți, fiți primitori pentru venirea Mea, fiilor! Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2014